

tiske udvikling i EF. Udtalelserne udbedes i dansk oversættelse.

Svar:

Forbundskansler Willy Brandts udtalelse i tv den 6. februar 1972.
(Uofficiel oversættelse).

Spørgsmål:

Hr. forbundskansler, må man ikke berygte, at det særlige forhold mellem Tyskland og Frankrig vil ændres som følge af Storbritanniens indtræden i EF. Ja, at dette måske endda vil kunne blive overskygget af et andet forhold, som endog kunne være i vækst, d. v. s. af forholdet mellem Frankrig og Storbritannien?

Svar:

Vi behøver ikke at nære ængstelse i denne forbindelse. Det er naturligvis sandt, at både Paris og Bonn nu også i høj grad må have øjnene rettet mod England. Men vi er altid af gode grunde gået ind for EF's udvidelse og må nu også leve med konsekvenserne af udvidelsen. Det ændrer altsammen intet ved, at et godt tysk-fransk forhold forbliver grundlaget for det, der sker i Vesteuropa.

Spørgsmål:

Hvorledes forholder det sig med hensyn til fremskridt imod Europas politiske forening? Vil denne proces ikke nødvendigvis blive forsinket som følge af optagelsen af nye medlemmer?

Svar:

Nej. Det forhold, at der hidtil har været seks, har ikke kunnet hindre, at væsentlige spørgsmål har været omstridt, og når nu kredsen udvides, behøver det ikke at betyde, at antallet af omstridte spørgsmål forøges. Efter mit skøn vil det snarere være sådan, at den masse af stof, som indgår i forhandlingerne, vokser på en sådan måde, at der heraf vil kunne vise sig flere muligheder for bæredygtige kompromiser.

Spørgsmål:

Med hensyn til Deres vision for 80'erne om de fem verdenscentre USA, Sovjetunionen, Kina, Japan og Europa: Vil denne ver-

densmagt Europa kunne klare sig uden en fælles forsvarspolitik? Eller på en anden måde: Vil der i 80'erne måske findes EF-sol-dater?

Svar:

Det er aldeles muligt, men vel kun gennem en sammenføjning af staterne; for vi vil ikke få et Europa, som ophæver de nationale identiteter. Men jeg går ud fra, at et Vesteuropa, som politisk har fundet sammen, ikke blot på det økonomiske område, må påtage sig et større og endda et afgørende større forsvarspolitisk ansvar. Dette betyder ikke en fravigelse af den atlantiske allianceidé; men inden for den atlantiske alliance må Europa sikkert gøre en væsentlig større fælles indsats for sin sikkerhed.

Spørgsmål:

Ved siden af de vesteuropæiske enhedsbestrebelsers står forslaget om en fælleseuropæisk, d. v. s. en Vest-Øst konference om sikkerhed og samarbejde. Må forbundsregeringen i sin vesteuropæiske politik tage hensyn til, hvad der med denne fælleseuropæiske konference er sat i gang?

Svar:

Vi sikkert ikke mere end andre, bestemt ikke mere end andre. Men man må forstå sammenhængen, hvilket ikke skulle være vanskeligt. Tager vi f. eks. sikkerhedsproblemerne, de fremtidige muligheder for forhandlinger om en balanceret reduktion af rustningerne — et emne, som også amerikanerne er meget interesseret i: Her er det vigtigt, at vesteuropæerne arbejder sig frem til en fælles position. For at tage et praktisk eksempel: Forureningsspørgsmålet, som også optager offentligheden meget. Netop på dette punkt kan man vise, hvordan det ene forholder sig til det andet. Man kan tænke sig bestemte konventioner og regler, som er nyttige for hele Europa — foranstaltninger mod luft- og vandforurening o. s. v. — inden for den vesteuropæiske kreds vil det være muligt at gå ud over sådanne bestemmelser, at gå endnu videre. Samarbejdet vil her være dybere end de foreløbig mere beskedne løsninger, som man vil kunne gribe til hen over vanskeligheder og spændinger mellem Øst og Vest.